

Юридична природа земельних правовідносин є надзвичайно складною, оскільки не дивлячись на єдність загальних засад та принципів землекористування, зазначені правовідносини регулюються рядом інших галузей права та законодавства.

В зв'язку з вищенаведеним уявляється уявляється за необхідне з метою захисту земельно-правових відносин як базових в контексті міжнародно-правового спілкування законодавчо закріпити необхідність застосування виключно такої форми імплементації норм міжнародного права у національне земельне право та законодавство, як ратифікація.

*Розумович Ірина Миколаївна
доцент кафедри господарського і
екологічного права
Таврійського національного
університету імені В.І.Вернадського,
кандидат юридичних наук*

ДО ПИТАННЯ ЩОДО НЕОБХІДНОСТІ РОЗРОБКИ МЕХАНІЗМУ ЗАПОЗИЧЕННЯ МІЖНАРОДНОГО ДОСВІДУ В СФЕРІ ОХОРОНИ ДОВКІЛЛЯ

Реформи, що сталися в Україні останнім часом є продовженням шляху до забезпечення сталого розвитку держави. Втім ефективне впровадження реформ вимагає об'єднання зусиль органів влади, суб'єктів господарювання та суспільства.

Запозичення зарубіжного досвіду в тій чи іншій сфері та імплементація відповідних норм у національне законодавство України є одним із пріоритетних шляхів подальшого вдосконалення регулювання відносин в сфері охорони довкілля. Зарубіжний досвід в сфері охорони навколишнього середовища постійно оновлюється, вдосконалюється. Крім того процеси глобалізації, активний розвиток міжнародних організацій, швидкий розвиток інформаційних технологій робить питання запозичення міжнародного досвіду не тільки актуальним, але й необхідною реалією розвитку суспільства, про що свідчать

наукові дослідження в різних галузях [1, 2]. Результатами досліджень в галузі охорони навколишнього середовища є, наприклад, пропозиції щодо внесення змін і доповнень до чинного законодавства України, розробка екологічних програм, нових методів поліпшення екологічної ситуації в державі тощо.

Вивчення зарубіжного досвіду та аналіз проведених змін в інших розвинутих державах, застосування цього досвіду в Україні – це ефективний метод правового регулювання в сфері довкілля.

При цьому слід погодитися з думкою А.В. Столітнього і зазначити, що сліпе запозичення зарубіжного досвіду створює часом законодавчі суперечності, призводить до виникнення прогалин у регулюванні того чи іншого виду правовідносин [3]. Це стосується й сфери охорони довкілля.

В правовій науці під механізмом розуміють певну систему правових засобів і форм. Однак це поняття в тому чи іншому обсязі може змінюватися в залежності від галузі права.

На підставі положень загальної теорії права можна виділити змістовну та формальну ознаки механізму запозичення міжнародного досвіду.

Змістовна ознака передбачає наявність цілей такого запозичення, досягнення яких дає можливість вести мову про ефективність правових норм в сфері охорони довкілля. В свою чергу ціль – це уявлена модель майбутнього результату, яка відповідає сучасним умовам розвитку екологічних відносин.

Цілі правового регулювання стосуються не тільки окремих суб'єктів, а й забезпечують закріплення та стимулювання розвитку суспільних відносин, створюють умови для виникнення нових суспільних відносин, запобігають виникненню суспільно шкідливих відносин.

Досягнення цілей здійснюється за допомогою певних засобів. Сукупність цих засобів і складає формальну ознаку механізму запозичення міжнародного досвіду.

Ці правові засоби повинні відповідати певним вимогам:

— вони складають певну систему, але не є прив'язаними до однієї сфери суспільних відносин;

— вони покликані забезпечити соціальну свободу та активність поведінки суб'єктів

— ці засоби повинні містити позитивні стимули щодо здійснення суб'єктами своїх суб'єктивних прав та виконання покладених на них обов'язків;

— вони мають бути спрямовані на досягнення певного результату — забезпечення ефективності правового регулювання [4].

Причинами, що підштовхують державу до запозичення міжнародного досвіду в сфері охорони довкілля на сьогодні є наступні.

1. Відсутність правового регулювання окремих екологічних відносин. Запозичення міжнародного досвіду в цьому випадку є особливо важливим. Це пояснюється тим, що при розробці принципово нових нормативно-правових актів в сфері охорони навколишнього середовища можна з першої спроби досягти ефективного регулювання суспільних відносин і дієвої реалізації положень актів, вже враховуючи помилки та недоліки, що було допущено іншими розвинутими державами в цих умовах. Україна продовжує свій шлях до сталого розвитку, отже, відстає від інших розвинених держав у сфері правового регулювання екологічних правовідносин. Тому ми маємо можливість не повторювати помилок і уникнути хибних шляхів, зроблених іншими країнами в вирішенні окремих питань.

2. Наявність проблем ефективної реалізації нормативно-правових актів в сфері охорони довкілля. В цьому випадку досліджуються окремі специфічні засоби, заходи регулювання відносин в сфері охорони довкілля, реалізації правових норм, що роблять цей процес ефективним.

При визначенні поняття механізму запозичення міжнародного досвіду в сфері охорони довкілля слід врахувати, що такий механізм має відповісти на наступні питання: хто?, що?, яким чином?, тобто повинні бути визначені суб'єкт, об'єкт, та заходи щодо вивчення та запозичення досвіду інших країн. Крім того, на нашу думку, механізм запозичення міжнародного досвіду в сфері довкілля повинен здійснюватися поетапно.

Виходячи з вищевикладеного слід зробити висновок про актуальність та доцільність розробки механізму запозичення міжнародного досвіду в сфері охорони довкілля.

Література:

1. Бородін Є., Калашник Н. Роль самоосвіти у підвищенні рівня професійного розвитку державних службовців: європейський досвід. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/-soc_gum/Dums/2012_2/12beised.pdf.
2. Малышева Н.Р. Состояние и основные тенденции развития международного права окружающей среды / Малышева Н.Р. // Міжнародне право навколишнього середовища: стан та перспективи розвитку: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (23-24 вересня 2010 р.). – К.: ТОВ «Видавництво географічної літератури «Обрії», 2010. – С. 12-20.
3. Столітній А. В. Зарубіжний досвід застосування адміністративного затримання та шляхи його запозичення для України / Столітній А. В. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2012-2/12cavzdu.pdf>.
4. Зайчук О. В., Оніщенко Н. М. Теорія держави і права. Академічний курс. Підручник. / Зайчук О. В., Оніщенко Н. М. – Київ: Юрінком Інтер, 2006. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ebk.net.ua/Book/law/-zaychuk_tdp/part3/1203.htm.

Ігнатенко І. В.
аспірант кафедри земельного та аграрного права
Національного університету «Юридична академія України
імені Ярослава Мудрого»

ЗОНУВАННЯ ЗЕМЕЛЬ ЯК ПРАВОВИЙ ЗАСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ МІСТОБУДІВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Сьогодні для досягнення різних цілей зонування широко застосовується в рамках декількох галузей законодавства. Так, чинним законодавством та в літературі передбачаються різні види зонування, що мають суттєві відмінності: функціональне, містобудівне, екологічне, сільськогосподарське, ландшафтне, агроландшафтне, природно-сільськогосподарське, еколого-економічне, протиерозійне, кадастрове, історико-культурне, земельно-оціночне тощо. Мета проведення різноманітних зонувань неоднакова, проте їх об'єктом часто постає одна й та сама територія.

У загальному вигляді зонування земель можна визначити як поділ земель у межах населених пунктів на певні функціональні зони, який здійснюється на підставі затвердженого органом місцевого самоврядування плану зонування